

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.	PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18
---	---

LO QUINTO.

Com passa 'l temps! Sembla qu' era ahir que á casa 'l senyor Cintet se feya 'l quinto y ja fá una pila d' anys.

Ja ho crech, borrhango, si fins sembla que no puga ser.

Cada diumenje al vespre, ja se sabia, en acabat de sopar cap allí falta gent.

Lo senyor Cintet era un sastre que hi havia en lo carrer de Moncada, molt bon subjecte, é incapás de fer mal á ningú.

Per aixó era que tothom l' apreciava y si may hagués tingut de necessitar á ningú, ¡ay Senyor! no més l' hi hauria calgut obrir la boca per obtenir lo que demanava. Perque no es per dirho; pero tenia molta coneixensa y aquesta era de personas molt acomodadas.

Aquella botigueta que no era gayre gran, á las vuit, tots los tamborets d' aquells ab l' assiento de cuyro eran ja ocupats pels concurrents de cada festa esperant á algú ó altre que sempre feya tart.

Lo senyor Cintet á dos quarts de vuyt sopava; al cap de mitj' hora ja havia acabat; la Rosa, qu' era la seva dona, havia donat un cop d' escombra pèl menjador, y 'ls cartrons, lo cistell y las monjelas s' esperavan sobre la taula á punt de comensar.

—¿Y 'l senyor Arcis qu' encare no ha vingut?

—No; pero 'm sembla que no pot tardar.

—¿Y la senyora Claret y la seva noya?

—Deuhen estar per baixar.

—Donchs apa, ja cal que no s' adormin.

—Veurá que 'ls hi faré un crit.

Lo senyor Cinto sortint fora 'l cel-obert cridava:

—Senyora Claret, ¿qu' hem de fer?

—Ja baixém, ja—l' hi contestava aquesta, tot sortint á la finestra del pou.

—¿Y la Rita que ja está llesta?

—Si, ja estém á punt. ¿Que ván á comensar?

—Vaja, á vostés s' espera.

—Donchs are venim.

Y 'l senyor Cintet, ab una mitja rialleta, tancava la porta del cel-obert perque no hi hagués corrent d' ayre, dihent:

—Are baixan; vamos avuy serém bona colla.

—Bona nit tinguin—deya 'l senyor Arcis tot entrant y saludant á tothom.—¿Ja hi som tots?

—Si; no més hi faltan las senyoras del segón pis que son aquí desseguida.

—Bè. ¿Y que tal, cóm vá vosté Rosa?... Vaja, menos mal: jo, ja ho pot véure, passant y adorant. ¿Y vosté donya Concepció? Oh, ¿y vosté senyora Tecla? no l' havia vista...

—Bè, Déu n' hi dò.

—Santa nit.

—Bona nit tinguin.

—Ola senyora Claret... Déu me la guard' Riteta,

¿cóm ho passan?

—Vaja, vaja—feya 'l senyor Cintet—que 's fá tart y avuy m' haig de fer millonari.

—Donchs apa, siguemhi.

—Senyor Cintet, vosté á cap de taula. Rosa, al seu costat; cada ovella ab sa parella. Vaja, senyora Tuyas, ánimo; apa, don Francisco, no sigui plaga. Teclata, aquí; Ramonet, al seu costat; aixis, ¡Mare de Déu! Senyora Claret ¿qué fá? senyor Ventura, ja sap que l' hi toca Are m' agrada, senyora Carme, que se sapigan entendre. Vájinse colcant y ¡angelal vosté, Riteta al meu costat; vaja, tonta, no 's torni vermella, aixis...

Lo qui aixis parlava era 'l senyor Arcis; un tipo d' aquells fandilleta y tafaner, pero simpàtich. Un sér d' aquells indispensables en tota reunió ó tertulia, perque l' animan y l' hi donan vida ab las sevas agradables conversas y xistosos ocurrencias.

Era un xiquet alt y quan caminava ho feya ab molt ayre, de modo que 'l paltó, que l' usava un poch llarch, l' hi balandrejava d' una banda al altra. En la seva cara s' hi dibuixava sempre un sorris afable que feya presumir que aquell home sempre estava content.

Ab tothom tant amable, tant galant, sobre tot ab las senyoras; en tocant á la part débil, lo senyor Arcis se desfeya com un bolado dintre d' un vas d' aigua.

—Vaja, ¿ja han casat tots?—preguntava 'l senyor Cintet pegant una ullada als quartos y als que jugavan al mateix temps, com per inspeccionar si algú se 'n havia distret.

—Esperis, que no tinc cap quarto senzill—deya la senyora Claret tot butxaquejant.

Se jugava de quarto 'l quinto y dos la plena, que 's feya al últim de tot.

—¿Tiro bo' a?—interrogava 'l senyor Arcis qu' era 'l que cantava, seguint la costum de molts anys.—La cigonya—feya ab cantarella.

—Bó, ¿ja comensém?—deya la Rosa.—Sempre s' em pesca uns noms que no sé d' ahont se 'ls tréu.

—Vol dir lo dos, dona—responia lo senyor Cintet.

Y ella s' ataleyava buscant lo número, perque 'l cartró que tenia era diferent del seu y la feya bobejar d' alló més.

—Las carbassas—tornava á cridar lo senyor Arcis.

—Es lo vuytantavuyt—deya 'l senyor Cintet perque la seva dona no interrompés lo joch.

—Ja t' rahò de queixarse, senyora Rosa—feya la senyora Claret, que tampoch entenia cap número dels que cantavan.

—Lo vintitres...

—¡Ambol!—cridava 'l senyor Cintet—avuy he fet lo primer; me sembla que tindrè sort.

—La quaresma ¡ay! lo set.... Lo vuytantaquatre....

—L qui torna; vaja, 'l catorse.... 'L cinquanta set....

—Terno.

—La mitja... are faig ambo. 'Ls tres rosaris...

—¿Cóm?

—Es lo quinze... la pila... 'L més vell...

—Aquest ja sé qu' es lo noranta—deya la Rosa dantse importancia.

—La má de Marcus...

—Aquest si que...

—Es lo cinch, dona.

—Oh, 'm fás riure tú, jo no hi puch fer més.

—Lo vuytantasis...

—¡Quartal!

—Tira, jo encare no he fet terno.

—Ja l' hi he dit que 'm volia fer rich.

—Las forcas...

—Déu nos ne guard'—s' apresurava á dir la senyora Claret tot senyantse.

—L' estrenat d' avuy; es lo nou... Los manaments...

Lo punt de las donas y ambo...

—Ja, ja, sempre está de broma 'l senyor Arcis.

—Lo pal... Los evangelistas. Terno. 'L setantacinch.

—¡Aquest y quinto!—cridava 'l senyor Cintet, rihent de satisfacció, perque havia sigut lo primer.

—Avuy ens vol arruinar; jo no més tenia ambo.

—Que canti, deyan dos ó tres.

—Si, si, que canti; sempre fá trampas—respongueren uns altres.

—¡Que son mal pensats! Vaja ja cantaré.

—¡Oh! no es per la desconfiansa, es per la seguretat

—interposava 'l senyor Arcis.

Lo senyor Cintet, tant bondados, cantava tots los números, no sens que l' hi gastessen alguna broma qu' ell sabia recullir y tornarla al mateix temps.

Y tornant á remenar lo cistell, rihent los que guanyavan y exclamantse 'l senyor Arcis perque sempre perdia, s' anava donant vols y més vols, fins que 's comensava á fer tart y 's feya la plena qu' era l' última jugada.

Després cada un contava lo que havia guanyat ó perdut, que no era gayre, y despedintse amistosament, se retiravan los concurrents, esperant ab ansia 'l diumenge vinent per tornar á fer lo quinto tots plegats.

D' aquesta manera 's passavan las vetillas á casa 'l senyor Cintet; ¡ay senyor! ja fá una pila d' anys.

Pochs ne quedan dels que hi anavan. Los uns vivint á fora, y la major part morts, han anat desapareixent sense adonarsen.

Are veuréu cada vespre d' hivern al senyor Cintet, la Rosa y 'l senyor Arcis, que son molt vells, al voltant del braser.

Tota la seva conversa s' enclou en parlar d' aquells bons temps que recordan ab goig, y estich segur que si 'ls privessin aquests recorts, tots tres se morirían d' amargura.

BONIFACI MALCARAT.

NOVEDATS TEATRALS.

Unas vegadas per poch y otras vegadas per massa. Ha vingut la primavera coronada de flors y rodejada d' artistas. Plou cada dia; pero 'ls dich en bona fé que

si en lloch de caure gotes d'aygua cayguessen mitjas pessetas encare no n'hi hauria prou per donar compliment a las companyias notables que avuy per avuy se disputan los aplausos y 'ls quartos dels barcelonins.

Tenim actualment lo que no t'è ni Londres, ni París, Y de Madrid no 'n parlèm, que no sembla sinó que allà se 'n hajan hagut de desfer perquè ja no podian mantenirlos... y aixó que allà hi va a ferhi cap tota la riquesa la Peninsula è *islas adyacentes*.

Pero deixémnos de consideracions generals: l'espai es curt y la tasca llarga... Con qué... *manos a la obra!*

LICEO.

Y qué ve bé la Pasqua de Resurrecció després de la Quaresma!

Lo Sr. Bernis aquesta vegada ha volgut compensarnos de las set setmanas d'abstinencia teatral, donantnos un àpat de ca 'l ample.

Naturalment, los filarmonichs teniam una fam que 'ns arbolava.

Y quin *menú* per comensar!

Figúrinse: los *Hugonots*, l'obra mestra de un dels primers mestres de l'Univers: aquella en que 'l gran Meyerbeer va posarhi més cervell y més cor; més imaginació y més grandesa; més fantasia y més virilitat. Incomparable poema musical, en lo qual contemplém tota una época històrica de lluytas religioses y de fanatisme, arremolinant en sas terribles onadas l'amor desventurat de Raoul y Valentina.

Quina concepció més colossal! En los *Hugonots* no hi ha una pessa débil que una pessa ni un acort, ni una nota. Desde l'*overtura* fins al *duo* del acte quart es tota ella un marvellós *crescendo* d'escenas incommensurables.

No es estrany, donchs, que 'l públich de Barcelona, com lo de molts altras capitals, cotoqui 'ls *Hugonots* per sobre de tot.

Y are afegeixin a la bondat d'aquesta obra predilecta, la reconeguda importancia y 'l mérit exquisit dels artistes que havian de desempenyaria.

Recordo que l'any passat deya tothom: —Uns *Hugonots* aixis no tornarem a sentirlos may més.

Donchs bé, aquest any hi hém tornat, y aquest any tothom diu lo mateix.

A *tout seigneur tout honneur* diuhen los francesos, y aixó vol dir qu' hém de ocuparnos en primer lloch del tenor dels mil duros per representació, del gran, del célebre Masini.

Lo rossinyol que l'any passat volia esbullar lo niu ha tornat a venir y ha fet bé. Que 'l públich de Barcelona es rigorós fins al extrém, que judica als artistes no sols per lo que valen, sinó també per lo que costan, ho sab tothom, y no déu ignorarho 'l rival de 'n Gayarre y del Stagnó. També aquests dos han pasat la seva, y valen molt. Pero *amigo*, aquí está 'l mérit, en triuñar de las exigencias, algun cop exageradas del nostre públich; que tindrà contemplacions ab los artistas del Bon Retiro y del Circo; pero que ni sab, ni pot ni vol sentir las gran notabilitats de l'escena.

Per fortuna, aquesta vegada, desde 'l comensament se va veure que ni 'l tenor ni 'l públich se guardavan la més petita sombra de rancunia. Un y altre 's van entendre desseguida. Lo que haja estat, haja estat, y amunt y fora. Masini estava ven lo plé de sas facultats y 'l públich en lo plé del entusiasme. Los tres primers actes va cantarlos com l'any passat. Los més micuulosos l'esperavan en l'acte quart: vingué la célebre frasse *«oh terrible momento!»* y siguié, al revés, un moment de frenesi. Al final de l'escena, novas modificacions. Fins are 'n Masini havia declamat las ultimas frases; are las canta, y 'ls que 'l criticavan —no se fins a cert punt si ab rahó o sense— are 's desfan aplaudintlo. Resultat: un immens triunfo.

Feya de *Valentina* la Cepeda y ja sab tothom que es aquest un dels papers que millor l'hi escauhen. La seva veu no ha perdut res del vigor y de la sonoritat que ha tingut sempre: la seva execucio artística res ha perdut tampoch del rellu que sab donar al personatge.

La Torresella era reina y fou aplaudida fins dels republicans y la Borghi, l'hermós patje, siguié com sempre encant del oido y de la vista.

Va fer de Marcelo en David, qu' es com tots vostés saben un consumat artista; en Vidal va fer de Saint Bris y no cal dir que aquesta part no podia tenir millor intérprete. Del paper de Nevers va encarregar-se'n en Vaselli, baritono nou a Barcelona, que secundá admirablement als demés, contribuhint al bon conjunt.

Los coros, una de las parts més importants en l'obra mestra de Meyerbeer, molt bé, hasta l'extrém de que no varem anyorar del tot als de Madrid, als que, l'any passat, tant admiravam. L'orquestra conduhida pel mestre Mancinelli sense tenir aquells arranchs que sabia imprimirli en Joanet Goula, va cumplir dignament.

Hi ha que tenir en compte que cadascú té la seva manera de guanyar las batallas musicals: de Prim no n'hi ha hagut més que un y de Goula tampoch. Aixó no vol dir qu' en Mancinelli no siga un mestre que pot dur ab orgull los tres entorxats, conforme va demostrarli 'l públich ab sos aplausos.

Lo teatro un plé. En los palcos hi havia cada dona... ¡ay marea! méval No hauria volgut sinó cobrar la contribució de la sal, y estich cert que aquella nit me 'n anava a casa ab més quartos qu' en Massini. En los pisos quart y quint no hi cabia ni la respiració. Tira peixet! Déu rals al quart y pesseta al quint, cantant en Massini, aixó no s'havia vist may.

Sr. Bernis, me desculpava de vosté.

Que siga l' enhorabona: que per molts any puga fer semblants obras; y que Déu l'hi tinga en compte, ja que no l'hi tenen los propietaris.

—¿Qué tal que l'hi sembla en Massini? vaig preguntar a un de tants.

—¡Magnífich! ¡Sublime! 'm va respondre. Miri del meu silló vaig treure 'n sis duros.

PRINCIPAL.

Vosté hi faltava Sr. Mario.

Vosté y la seva companyia, ajustada y fina com cap més n'hi haja aquí a Espanya.

Si, 'ls aficionats al teatro, lo qu' es aquesta primera no sabrem per quin cantó girarnos.

El *guapo rondeño*, una producció francesa, arreglada per en Blasco, ha sigut l'obra de inauguració. Per més que aquesta comedia no 'm satisfassa del tot per las sevas tendencias, ni pel seu objecte 'm complau per la seva sobrietat y sobre tot per la seva dicció senzilla y natural, que no exigeix crits, gemechs ni altres esperpentos.

Si las companyias espanyolas s'acostumessin a aquesta classe de produccions, apendrian a declamar, tal com mana la naturalitat, tal com exigeix la reproducció de lo real y de lo verdader. Los actors deixarian de ser esperitats y serian homes.

En Mario té la gloria de haver entrat ab bon peu per aquest camí. En la seva companyia no hi notaré la més mínima desafinació, y aixis los actors que 'l secundan, sense ser notabilitats, compleixen dignament l'objecte que se 'ls confia.

Tots están bé: En Mario, en Romea, l'Aguirre, en Rossell. En Sanchez de Leon ha fet notables progressos. Aquest any nos veyem privats de la simpática Tubau; tenim en cambi a la Sra. Cirera, paisana nostra, y actris que desde 'l primer moment s'ha sabut guanyar las simpatias del públich. Es hermosa y diu molt bé. En lo tercer acte del *Guapo rondeño* té una escena de sentiment, en la qual va arrancar merescuts y prolongats aplausos.

La senyoreta Dominguez es també una dama jove molt apreciable.

Vels'hi aquí un teatro que, al igual que l'any passat, farà forrola.

ROMEA.

La novedat de Romez no era certament en Vico, actor aplaudit y molt estimat del nostre públich; era la dama, la Mendoza Tenorio, un'altra paisana nostra, si bé may havia treballat davant del públich de Barcelona.

Es en Vico l'actor de sempre; figura simpática, artista de arranchs que domina l'escena y avassalla al públich sempre que 's proposa avassallarlo.

Té un cor que no desdiu; no aixis la gargamella. En las primeras representacions, degut sens dupte a un excessiu treball com y també a l'influencia del clima humit de Barcelona, se 'ns ha presentat ronch, afónico, sense poder graduar la veu, com gradua admirablement lo gesto y la mimica. Aixis y tot ha sabut ferse aplaudir ab justicia.

En quan a la Mendoza Tenorio, podrá dir com César: *Veni, vidi, vici*. Retirada la Boldun, es sens dupte, la més digna hereva de la Lamadrid y de la Diez. No hi ha avuy per avuy en lo teatro espanyol cap més dama que puga passarli la mà per la cara. Té figura agradable, fesomia expressiva y veu simpática. La llengua castellana en los seus llabis es lo que 'ls castellans ne diuhen un *gorjeo* (continuo). Sab matisar y produhir clars-obscur encisadors. Tal volta en alguns passatjes precipita la dicció; tal volta en la mimica, a forsa de ser expressiva, se mostra algun tant descompassada, alsa massa 'ls brassos, acentua ab excés. Pero ¿qué son aquests petits defectes, davant de las grans qualitats que l'adornan?

En aquest punt es mil voltas preferible l'excés a la deficiencia. Generalment lo mal de las damas del teatro espanyol es la linfa; en la Mendoza Tenorio predomina 'l sistema nerviós. Es un temperament que 's llenya y triuña, porque sent y fá sentir. L' hém vista en *Los amantes de Teruel*, en la comedieta *Las cuatro esquinas* y en lo drama *Angel* y com a dama jove en lo primer drama, com a actris cómica en la comedia y com a dama en la tercera producció, en la qual interpreta 'l paper de una mare desolada, 'ns ha cautivat y ha cautivat al públich.

Aquest desd' are es seu. Teniam tantas ganas de conèixerla!

Hi ha en la companyia de 'n Vico una artista micròscopica, la nena Rovira. L' hém vista en l'obra *Así va el mundo*, arreglo de l'italiá, y esperém veure-la en *La Pasionaria*.

Los que han comparat a la nena Rovira ab la Gemma Cuniberti deuhen haverse fixat únicament ab l'extraordinaria precocitat de l'una y de l'altra. Hora d'aixó en res més se semblan. Té la Cuniberti la corda del sentiment; la nena Rovira podrá tenirla algun dia; pero avuy no la té. Posseheix si una gran penetració, una intuició de l'escena, y molt *despejo*; pero observinla y l'hi sentirán dir ab més justesa las frases picarescas que las sentimentals. La Cuniberti explicant lo somni 'ns commovia, 'ns feya plorar; la Rovira 'ns fá riure ab las sevas travessuras. En aquella hi havia 'l germen de una actris dramática; en aquesta hi ha 'l germen de una actris cómica.

En una paraula: tornant un dia la Cuniberti de Gibraltar, volia suicidarse per haverse tingut de separar de una amiga seva. Una suicida de déu anys! Aixó no ho farà may la Rovira... y ben mirat, millor per ella.

J. R. R.

A LAS CORTS.

Poesia llegida la nit del 13 de Abril en lo cassino «La Barrelinense» de las Corts de Sarriá ab motiu de sa inauguració.

¿A quinas?

Un senyó de molts empenyos, volia fos diputat,

y jo vaig dirli: —Ay carat, qué dirán los madrilenyos?

¿Qué dirán aya a Madrid al véurem sense instrucció y pare de la nació?

Diran que me 'n torni al llit. —

Y ell contestá: —Qu' ets tanoca!

A las corts hi ha diputat que tot l'any s'está assentat y encare no ha obert la boca.

A dintre de aquella sala de caps tontos hi ha tal cria,

que casi ta mayoría foran bons per poms d'escala,

puig diputat conech jo

que tirant per sabatè

may hauria pogut se

ni un trist atacoadó,

y are a las Corts pot lluhí

seus apurar lo cap eyna

perque tota sa gran feyna

consisteix en dir no y sí.

Aixó també ho sabs dir tú,

tens veu per sentir la 's corts,

vaja vols ana a las corts?

—Si pognés se: —Ho tens segú.

Hi anirás si tú ho destinas.

—Ay, ay, no hi van per sufragi?

—No, no hi ha ni un sol que hi vaji,

aixó dels vots son pampinas.

Lo govern los vots demana

ab capa de libertat;

pero al últim surt nombrat

lo qui ell li dona la gana.

Si per serne tens deliri,

perque vajas a las corts

hasta faré votar mortis

dels que hi han al cementiri.

Quan lo senyó va haber dit,

content se 'n va ana a da 'l vol,

jo vaig ana a pendre 'l sol

y després cap a Madrid.

A Madrid vinga mirar

los diputats ab defici;

volia saber l'ofici

per quan hi tingué d'anar.

Allí vaig veure 'l que passa,

sembla que no pugui sé!

Quins homes! fan un papé

pitjor que pape d'estrassa.

Allí vaig veure baixesas,

cops de cap y barretadas,

doblegaments d'espaldas,

tot per alcansa riquesas.

Al veure aquell gran bunyol

vaig dir tot piegant las mans:

¿Aquests son representants

del altiu poble espanyol?

Aquests quans estrafalaris

representan la nació?

Me 'n torno, jo no soch bó

per papers tan ordinaris.

—

Vaig torná a agafá 'l paquet

y alsa, cap a Barcelona

per trobá aquella persona

que 'l tracte m'havia fet.

Al trobarla li diguí:

—Ja no vull ser diputat.

—Bé, que desfas lo tractat?

No vas a las Corts? va di

Que 's lo que així te entrebanca?

—A las Corts ja hi vull ana

pero a las de Sarriá

que allí hi ha la gent més franca.

Tothom guarda l'honor seu,

allí la patria no 's venen

y la opinió que sostenen

no la mudan per cap preu.

Cap tort poden consentí, parlan ben clà y catalá de lo que 's pá 'n diuhen pá, de lo que 's vi, 'n diuhen vi.

Allá a las corts de Madrid hi ha ós y ganduleria casi tots dormén de dia y reposan a la nit.

Y a las Corts de Sarriá hi viuhén valents minyons que demostren als Batllons que son bons per treballá.

Allí a certa hora del dia quan cansats la feyna deixan los fills del treball s' uneixén en dolça pau y armonia.

Si ab lo treball allí 's pensa també s' hi fá 'l letxuguino, avuy s' estrena un casino que 's diu la Barretinense.

De gent honrada es mirall, ningú fa cap malifeta per viure ab la esquena dreta, puig tothom viu del treball.

Y a mí que no 'm quadra fé papers ridiculs en lloch, ni vull may servir de joch ara ben clar li diré,

que no 'm vulguin embaucá perque ab aire decidit, deixo las Corts de Madrid per las Corts de Sarriá.

Q. Roig.

ESQUELLOTS.

Doném una mirada retrospectiva a la Senmana Santa, may siga sino per esmentar las professons que ván recorre alguns carrers de Barcelona.

Divendres ván celebrarse 'n dugas, una al demati y un' altra al vespre.

Al demati, la de la Reparadora, composta de uns quants gamarussos y algunas dotzenas de beatas farineras. No han vist res més ridicul.

Y com que 'l número dels assistents era molt escás, deya un capellá a un seu colega:

—Desenganyis, mossen Pere, la Reparadora vá de mantéu caygut.

Al vespre ja era un' altra cosa.

Vá ser la de Sant Agusti una professó composta de pares capellans, mares de familia y criaturas.

Un espectacle consolador p' ls marits quals mullers son aficionadas a tocar reixeta de confessorari.

Una gran colecció de pendons.

Un regueró, no diré de pólvora sino de requiebros.

Perque, si bé molts de las congregantas eran lletjas y estafetas, n' hi havia alguna que tenia cara de mare de Déu, y 'l esperit religiós de la jent jove, naturalment, no podia contenirse, y s' exhalava ab crits repetits de ¡Olé! ¡Viva 'l saferol!

Cullit al vol:

—¿Quina música es la que vá darrera del pendó de las senyoras?

—Jo crech qu' es la banda de carrabiners.

Lo nostre dibuixant s' ha inspirat avuy en las professons, per omplir la plana que l' hi toca.

Per lo tant m' abstinch de ficarme en més profunditats.

Lo célebre prestidigitador Hermann ha tingut una desgracia.

Treballant en un teatro de Sant Petersburgo vá caure desde la rampa que uneix l' escenari a las butacas y vá fracturar-se una cama.

Que 'm perdoni 'l célebre Hermann: aixó ja no son jochs de mans, sino jochs de camas.

¡Y quina manera de ploure!

L' altre dia un sorje s' estava davant de una canal, quadrat y ab la má dreta al front.

—¿Qué hace Vd. ahí? vá preguntarli un sargento.

—Mi sargento, estoy sa udando.

—Saludando... ¿y a quién?

—Como he visto en el periódico que las lluvias son generales en la península...

Lo Brusi relata minuciosament las ceremonias de la Senmana santa.

En la Catedral lo bisbe vá rentar los péus a dotze pobres, sis de la capital y 'ls restants de altrás tantas poblacions de la diócesis.

Després vá endur-se 'l sen a palacio, servintlos un ápat confiat al restaurant de Fransa, baix lo següent menú:

«Hors d' œuvres d' office.—Risotto a la mariniera.—Atteraux aux fruits de mer.—Pois pointus a la catalane.—Saumon a la hollandaise.—Langouste sauce

tartare.—Turbants de filets de soles a la normande.—Loubine grillée.—Asperges en branche.—Biscuit glacé, —Desserts assortits —Vins: Alella, Moscatel, Mistela. Malvasia de Sitjes y Jerez.»

Francament, res tinch que dir de la generositat del Bisbe, que fá ús dels seus diners, de la manera que l' hi dona la gana.

Pero jo al seu puesto, y considerant que 'l peix té escassos principis nutritius, lo que havia de costarme lo dinar de ca 'n Justin, ho hauria empleat en fer contents a un centenar ó a doscents pobres.

Y 'ls hauria servit un bon arrós ab pollastre, y un parell de costellas per barba.

Ja sé que dirán:

Que aixó no pot ferse; que pel dijous sant s' ha de menjar magre; que menjant carn se peca...

Si, senyors, tot lo que vostés vulgan.

Jo ho hauria fet aixís, y acabat de dinar, los hauria anat confessant deiventlos tips y absolts.

¡Ah! Si jo fós bisbe, 'n faria molts de cosas de aquestas... y creguin que tothom estaria content.

Hem vist en los aparadors de ca 'n Masriera una reducció en plata y or del magnífich vapor transatlántich Antonio Lopez.

Es un treball delicadíssim, realizat ab una pulcritud extraordinaria, que honra verdaderament a l' argenteria catalana.

Felicitém al seu autor D. Joseph Santafé... que ha demostrat en aquesta obra ser un Joseph perfecte.

Es a dir un modelo de paciència.

Lo dissapte, dia de Aleluya, vá haverhi las corresponents escopetadas.

A un vehí del carrer de Sepúlveda, una bala l' hi vá fregar la cella dreta.

Aixó vol dir que ab una mica més lo descrisman.

Resurrexit ¡Aleluya!

Lo dia de visitar los monuments vá haverhi per las iglesias gran cullita de rellotjes y porta-monedas.

Consolinse 'ls robats.

Déu no vol joyas, ni galas, ni diners ni vanitats.

Ab las butxacas vuidas, creix lo sentiment religiós.

Hem rebut un exemplar del monólech *Filosofia moderna*, original y en vers del nostre coloborador J. Guarro Elias.

Vá ser estrenat ab éxit en lo teatro de la societat Valero: está imprés y encuadernat ab una artistica cuberta y costa no més que dos ralets.

A ca 'n Lopez lo trobaran.

Lo dia del Dijous Sant en cap café deixavan jugar al billar.

Aixó sí, tenian gana y demanavan un bifteck, y 'l bifteck venia.

Vritat es que 'l billar fá soroll y 'l bifteck no 'n fá. Per qual motiu pot dirse que l' oïdo es molt religiós y l' olfato tant heretje que no s' escandalitza de res.

Traduheixo d' un periódich de Madrid:

«Ha paregut per fi la senyoreta de Racines (Santander), per qual fuga de la casa paterna vá procesar lo jugat de Ramales a un jove capellá.

»Se l' ha trobada en lo convent de Sant Joseph de Santander després de uns nou mesos de estar amagada.»

Y are lliguin caps. Una senyoreta, un capellá jove, un convent y nou mesos...

Qualsevol persona que tractés de penetrar aquest misteri 's trobaria molt embrassada.

¡Pero molt embrassada!

Definicions qu' espigolo d' un periódich francés:

Debilítat: La forsa de la dona.

Forsa: La debilitat del home.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Pica tant bé quart tres-quatre lo dos-invers-quart girat, que quan a tot ab mí juga al poch rato m' ha acabat.

Si ell me diu:—Dos-invers-hu lo que are vaig a tirar, prompte ho faig puig sé de sobras que si ho diu no pot fallar.

¡Hu! si jugador com ell jo no crech n' hi haja cap més perque sempre que a tot juga ne fa... la dos al revés.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Un lleor es ma primera, y la segona vocal, musical es la tercera y una flor lo méu total.

F. ALBERTI Y J.

ENDAVINALLA.

Tenim am y no pesquém, per tot arréu tenim pó y de llas sempre n portém sense aná ab lo carretó.

NAS DE PUNTA INGLESA.

ANAGRAMA.

De Tot m' enviá en Pasqual una caixa l' altre dia dintre de la qual hi havia objectes de gran total.

PEPET SIMPÁTICH.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant; segona, enemich de l' ánima; tercera, poble de Catalunya; quarta, parentesch y quinta, consonant.

ESpanyol MORT DE GANA.

CONVERSA.

—Ahont vas tú, Secundino?

—Rateta, entre tú y jo ho havem dit.

PEP TROMPETAIRE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5.—Apellido.

2 3 4 5.—Animal.

2 3 4.—Peix.

1 3.—Aliment.

2.—Consonant.

UN TENORIO.

GEROGLIFICH.

X

I

TIRI

aaa

I

TIRI

I

J. DE DONNA JUANITA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.—*Qua-res-ma.*
- ID. 2.—*Re-vis-ta.*
- MUDANSA.—*Mall-Mill-Moll.*
- ANAGRAMA.—*Sorra-Sarró-Arrós.*
- TRENCA-CLOSCAS.—*Lo punyal d' or.*
- TERS DE SÍLABAS.—*MA TA RO TA RRA SA RO SA RI*
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Mónica.*
- GEROGLIFICH.—*No hi ha viuda sense dol, ni dissapte sense sol.*

LA DONA NUA

(MORALMENTI)

PER

C. GUMÁ

Obreta dedicada als homes que 's casan, als que ja s' han casat y, sobre tot, als qu' encara s' han de casar.

Forma un elegant tomet en quart, esmeradament imprés sobre paper superior.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibrerias y Kioscos.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

RECORTS DE LA SENMANA PASSADA.

Las mateixas evolucions, las mateixas fesomias de sempre... pero aquest any menos devots.

La canalla, disfressada y fent brometa.

¿Recordan lo Carnaval?

Lo que 'n diuken bello sexò.

Religió y cul postis.

Los Xanxas y 'ls Gutierras també van tenir que anarhi.